

11 — ŠILJAK – PLANINE

Lamir je čelom pritiskao staklo u uzaludnoj potrazi za malo svežine koja će mu ublažiti mamurluk. Zatvorenih očiju proklinjao je dan kada se rodio i čvsto sebi obećao da više nikad neće piti. Izvršiti zadatak hladne i trezevne glave. To bi trebalo da mu bude moto. Posebno kada je u pitanju prvi pravi zadatak.

Polako je otvorio oči. Samo oblaci i uski stenoviti vrhovi. Šiljak – planine, prirodni fenomen i pravi ukras našeg doba, deco...znate li da to u stvari nisu planine u bukvalnom smislu te reči, već...

Samo je Lamir mogao biti takav baksuz da putuje zajedno sa gomilom dečurlije i njihovom entuzijastičkom tetkom. Duboko je udahnuo i opet pogledao kroz prozor, sada delimično zabavljen povremenim pojavljivanjem ogromnog krila vrane. Glava ga je počastila oštrim bolom i on se zapita da li bi ih džinovska vrana trpela da je u istom stanju kao on...ili bi ih samo stresla sa leđa zajedno sa kabinom i odletela dalje bolne glave, ali prijatne slobode?

To ga je podsetilo na zadatak.

Kratko se nakašljao, bolje namestio mač na leđima i laganim korakom došao do vozača. Trudeći se da mu široki obod šešira što bolje zakloni lice kucno je po ramenu upravljača pticama.

– A?–trgnuo se vozač, prebrkat čovek živahnih očiju iza zaštitnih naočara.

– Koliko još do šiljka br. 22181? – Lamir je pokušao mrmljanjem da modifikuje glas.

– Pa, je l' nisi pratio brojeve?! Lepo sam rek'o da... – vozač je stezao zubima lulu jače nego što je stezao uzde na vrani.

– Pa, da sam pratio ne bih te to pitao, zar ne, matori? – Lamir je dopustio sebi i da uputi vozaču jedan kratak preteći pogled ispod oboda šešira.

Čovek nepuštajući uzde samo premesti lulu u drugi kraj usta.

– Nešto ti nije u redu sa očima, momak? Reklo bi se da suze od vetra, a i sav si promukao...nemoj posle da bude da si se kod mene razboleo, pa da mi tužiš firmu! Sad stižemo do br.22181... 'oćeš da te iskipujem na vrhu šiljka da se spustiš liftom?

„Jeste, pa da zna da dolazim“, prošlo je Lamiru kroz glavu zajedno sa još jednim naletom bola.

– Ne, spustiću se padobranom, kažu da je to doživljaj za sebe!

Vozač ga osmotri kao da je sišao sa uma.

– Ne znam baš...kako želiš...uzmi padobran i stani kraj vrata, kad stignemo do tvog broja nakriviću vranu i ti ispadaš, može?

Lamir uz tešku muku stavi padobran i stade kraj vrata preispitujući svoju odluku. Skokovi padobranom su bili deo obuke, ali nije se moglo reći da je on prednjačio u veštini među ostalima. Baš naprotiv.

– Sada! – dreknuo je vozač i zategao uzde na desno.

– Čekaj, bre, nisam sprem... – zahroptao je Lamir, ali se kabina već nakrivila, vrata otvorila sama od sebe i sledećeg trenutka je shvatio koliko svež vazduh može biti dobar lek za mamurluk. Posebno u kombinaciji sa strahom.

Užurbano se prisećao obuke i otvorio padobran kada više nije bilo oblaka oko njega. Posle kratkih napada panike shvatio je da lagano spuštanje ka zemlji između ogromnih „šiljaka“ može biti i

prijatno iskustvo, pa je sa zanimanjem počeo da zvera okolo. Štrčali su u nebo, visoki i tanki, da bi se pri dnu širili u osnovi, stvarajući tako između sebe bezbroj malih dolina, često međusobno nepovezanih. Jež-planine, kako su ih još zvali, bile su svetska atrakcija, a mali broj ljudi, uglavnom bogatih, nastanio se u dolinama koje su predstavljale svojevrsne oaze i idealna mesta za odmor. Ili za skrivanje od drugih ljudi. Upravo je jedna takva dolina i bila njegov cilj.

Kako se približavao zemlji Lamiru se vraćala glavobolja, ovog puta ukusno začinjena sa tremom i nesugurnošću. Zar je morao toliko da pije da odgna strah od neuspeha? Zar da propadne na prvom zadatku? Zar je zaboravio kako se prizemljuje? Zar će slomiti nogu ili izvrnuti zglobov u najnezgodnijem mogućem trenutku?!

Srećom, spustio se bez većih problema i shvatio da se nalazi pored lifta ili slične naprave. Osmotrio je i shvatio da se radi o jednostavnom mehanizmu na principu tegova. Prvi korak – onemogućiti bekstvo. Munjevito je izvukao mač i isekao debele konopce i trake koje se povezivale napravu sa vrhom šiljka.

– Šta to radiš, idiote?!

Lamir se lagano okrenuo.

Iz pravca urednog kućerka ka njemu je preko livade trčao neki žilavi starčić raščupane kose. Kako se samo ljudi zapuste kada misle da ih više niko neće naći...

– Ko si ti?! Isekao si jebene trake od jebenog lifta! Kako misliš da izađemo odav...

Starcu je zlokobni odblesak od mača i vodnjikavi pogled ispod oboda velikog šešira govorio više od milion reči.

– Sunce ti jebem! – uzviknuo je, okrenuo se i potrčao ka kući.

Lamir je samo stajao jedan trenutak kao da je zatečen celom situacijom, a zatim pojurio za starcem gutajući prostor dugim nogama. Stigao ga je negde na pola livade, potkačio i pritsnuo nogom na zemlju. Starac se koprcalo kao uhvaćeno svinjče, ali ga je Lamir okrenuo na leđa i stao stopalom na grudi.

– Pusti me! – vikao je starac, ali više se nije batrgao pošto mu je oštrica mača levitirala između očiju.

Lamir je ispustio dug uzdah. Najradije bi završio odmah, ali njegovo bratstvo je imalo određen protokol za ove situacije, pričalo se da nema lepšeg osećaja kad žrtva shvati ko joj je napokon došao glave.

Drugom rukom je protrljao slepoočnice, nakašljao se i počeo:

– Bratstvo je strogo, ali pravedno. Mnogi misle da mogu izbeći osvetu, mnogi misle da bratstvo ne zna. Bratstvo zna. Bratstvo sve zna. U ovom času, pre nego što tvoja krv zaspe ovu zemlju, Loi od Duge, ti koji si toliko puta kao naš bio primljen...

Zastao je. Starac se cerekao.

– Loi od Duge?! Ne mogu da verujem šta se dešava!

Ponovo bol u glavi. Možda bi trebalo samo da probode starca, ko šiša stare mantre.

– Pogrešio si adresu! Shvataš? Pogledaj ovo, stiglo juče...

Drhturava ruka pružala mu je žućkasto pismo. Naslovljeno na Žana Broma. Šiljak br. 21281.

– I šta je tu smešno, matori?! – vrisnuo je na iskeženog starca.

Stari se polako pridigao na lakat.

– Smešno je to što si sjeb'o lift...ja druge komunikacije sa svetom nemam, odem jednom mesečno na vrh šiljka da vidim ima li pošte i to je to.

– Ali, čekaj, zar neće neko da ga popravi, zar...

– Ko? Kad sam kupio ovo mesto dobio sam i lift. Nemam ni rodbine, ovo pismo je neki katalog...pretplatio sam se na gomilu sranja.

– Ali...

– Slušaj, mali, 'oćeš me ubijati ili nećeš? Ako nećeš, ajmo u kuću, mislim da će kiša... provešćemo neko vreme zajedno...i to dugo vremena, dok se neko ne seti da postojimo. Ideš?–starac je pokazivao ka kući smeškajući se.

Lamir je zabezeknuto buljio u starca. Mač se zabo u zemlju i ostao da se klati na vetru.

Starac se opet nasmejao, uhvatio ga za ruku i kao malo dete poveo ka kući.

– 'Ajde, ne boj se... neću valjda pod stare dane da menjam seksualnu orijentaciju? Hah, šalim se, šta se trzaš...reci, je l' igrač remi?